

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 11Co/342/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5613212561
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 09. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Malíková
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2015:5613212561.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Malíkovej a členov senátu JUDr. Romana Tichého a JUDr. Adriany Gallovej v právnej veci navrhovateľa: W. X., nar. XX.XX.XXXX, bytom R. S., M. XXXX/X, štátny občan SR, proti odporkyni: P. C., nar. XX.XX.XXXX, bytom R. S., S. XXX/XX, štátny občan SR, o návrhu na zaplatenie 6.210,- eur s príslušenstvom, o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Liptovský Mikuláš č. k. 4C/68/2014-148 zo dňa 26.05.2015, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e**.

Odporkyni náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom okresný súd žalobu o zaplatenie 6.210,- eur s úrokom z omeškania vo výške 8,25 % ročne zo sumy 6.210,- eur od 27.11.2013 do zaplatenia zamietol, odporkyni náhradu trov konania nepriznal.

Rozsudok súdu sa opiera o ust. § 657 Občianskeho zákonníka s poukazom na ust. § 120 ods. 1 O. s. p.

Povinnosťou účastníkov konania je označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Súd však rozhodne, ktoré z označených dôkazov vykoná (§ 120 ods. 1 O. s. p.). Dôkazným bremenom sa rozumie procesná zodpovednosť účastníka konania za to, že za konania neboli preukázané jeho tvrdenia, že z toho dôvodu muselo byť rozhodnuté o veci samej v jeho neprospech. Dôkazné bremeno určitých skutočností leží na tom účastníkovi konania, ktorý z existencie týchto skutočností vyvodzuje pre seba priaznivé právne dôsledky; ide o toho účastníka, ktorý existenciu týchto skutočností tiež tvrdí (uznesenie Najvyššieho súdu SR z 24.06.2010 sp. zn. 5Obo/52/2010).

Ako konštatoval odvolací súd vo svojom rozsudku č. k. 11Co/501/2014-103 zo dňa 15.12.2014, na ktoré rozhodnutie poukázal aj vo svojom uznesení č. k. 11Co/124/2015-138 zo dňa 27.04.2015, primárne dôkazné bremeno, že došlo k poskytnutiu o odovzdaní peňazí v žalovanej výške, má navrhovateľ. Podľa názoru súdu navrhovateľ neunesol dôkazné bremeno a nepreukázal, že medzi účastníkmi konania došlo k uzavretiu Zmluvy o pôžičke na sumu 6.210,- eur aj v roku 2012, t. j. nepreukázal poskytnutie a odovzdanie peňazí v tejto výške v priebehu tohto kalendárneho roka. Rovnako navrhovateľ súdu jasným a presvedčivým spôsobom neuviedol dôvody, pre ktoré v SMS správach (ktorých odosielanie medzi účastníkmi konania nebolo sporné - § 120 ods. 3 O. s. p.) adresovaných odporkyni uviedol, že ak mu peniaze nevráti, bude ich vymáhať dvakrát. Odporkyňa v priebehu celého súdneho konania tvrdila, že nepopiera uzavretie Zmluvy o pôžičke na sumu 6.210,- eur v roku 2011, z ktorého dôvodu

aj dňa 18.02.2012 jednostranne vyhlásila, že je dlžná navrhovateľovi túto sumu. Čiastka 6.500,- eur už je v súčasnej dobe judikovaná, a to právoplatným a vykonateľným platobným rozkazom Okresného súdu Liptovský Mikuláš č. k. 1Ro/306/2012-27 zo dňa 11.05.2012, ktoré nadobudlo právoplatnosť 02.06.2012 a vymáhaná v exekučnom konaní. Odporkyňa potvrdila, že nakoľko po tomto vyhlásení zo strany navrhovateľa jej boli požičané ďalšie čiastky (ktorú skutočnosť potvrdil aj samotný navrhovateľ dňa 26.05.2015), ktoré spolu s odplatom vo výške cca 1.000,- eur predstavovali sumu 8.500,- eur, navrhovateľovi podpísala ďalšie jednostranné vyhlásenie dňa 17.08.2012 na celkovú sumu pôžičky 8.500,- eur. Medzi účastníkmi konania nebolo sporné, že čiastku 1.400,- eur, ktorú si navrhovateľ požičal od Slovenskej sporiteľne, a. s. Bratislava na základe Zmluvy o splátkovom úvere zo dňa 03.01.2012 (č. I. 78 spisu), následne navrhovateľ požičal odporkyni. Uvedenú skutočnosť potvrdil navrhovateľ vo svojej výpovedi na pojednávaní dňa 01.08.2014 (č. I. 80 spisu) a rovnako ju potvrdila odporkyňa do zápisnice dňa 26.05.2015. V súdnom konaní vedenom na Okresnom súde Liptovský Mikuláš pod sp. zn. 1Ro/306/2012 sa navrhovateľ domáhal zaplata sumy 6.210,- eur, na tom skutkovom základe, že k uzavretiu Zmluvy o pôžičke došlo v priebehu roku 2011. V súdnom konaní vedenom na Okresnom súde Liptovský Mikuláš pod sp. zn. 4C/68/2014 v žalobe uvádza, že odporkyni požičal čiastku 8.500,- eur v priebehu roku 2012, teda uplatnil si svoj nárok o iné skutkové dôvody (z ktorého dôvodu potom aj odvolací súd dospel k záveru, že sa nejedná o totožnosť predmetu konania). Pôžička na sumu 1.400,- eur preukázateľne poskytnutá v januári 2012 tak nepriamo potvrdzuje tvrdenie odporkyne, že táto suma je zahrnutá v celkovej pôžičke 8.500,- eur. Zo strany navrhovateľa nebolo tvrdené a preukázané odovzdanie peňazí v zostávajúcej čiastke v priebehu roku 2012. Odporkyňa nepoprela, že si od navrhovateľa v priebehu roku 2012 požičala sumu rovnajúcu sa rozdielu medzi žalovanou sumou 8.500,- eur a sumou právoplatne priznanou platobným rozkazom, v ktorej časti aj súd žalobe vyhovel, a to rozsudkom Okresného súdu Liptovský Mikuláš č. k. 4C/68/2014-82 zo dňa 01.08.2014 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Žiline 11Co/501/2014-103 zo dňa 15.12.2014 a nakoľko navrhovateľ svoje tvrdenia nepreukázal inak ako predložením jednostranného vyhlásenia odporkyne zo dňa 17.08.2012, súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku. Odporkyňa súdu vysvetlila dôvody, ktoré ju viedli k podpísaniu tohto vyhlásenia, t. j. že v čase podpísania vyhlásenia nevedela o prebiehajúcej exekúcii. Ani tieto jej tvrdenia navrhovateľ žiadnym spôsobom nespochybnil a nepreukázal súdu opak.

O trovách konania rozhodol súd podľa § 142 ods. 2 O. s. p. tak, že odporkyni, ktorá mala prevažný úspech vo veci, náhradu trov konania nepriznal, keďže táto si trovy konania neuplatnila.

Voči citovanému rozsudku v zákonnej lehote podal odvolanie navrhovateľ. Poukazuje na to, že od pani C. má dve platné zmluvy o pôžičkách, prvá je na 6.210,- eur, ktorá je už právoplatná a prebieha a druhá je na 8.500,- eur. Obe tieto zmluvy napísala pani C. dobrovoľne a vtedy nenamietala vôbec nič. Už v roku 2011 si chodila k navrhovateľovi požičiavať, vtedy zdedil 9.200,- eur. Všetko sa to dozvedela od jeho sestry. Dovtedy oňho ani nezakopla. Požičal jej vždy v jeho byte. Chodila k nemu, dokonca sa u neho aj sprchovala každý týždeň a vždy jej požičal, koľko si vypýtala. Zrazu to vyskočilo na vyše 6.000,- eur a ona mu stále tvrdila, že mu to vráti do konca roka 2011. Keďže to samozrejme nevrátila a on stále požičiaval, tak 18.02.2012 podpísala prvý papier, pretože ho sama písala. Pochopiteľne stále jej požičiaval, ale chcel to mať ako poistku, tak to 02.04.2012 dal k súdu. O tom všetkom vedela a vôbec jej to nevadilo. Dal jej všetkých 9.200,- eur z dedičstva, ale ona prišla s ďalšou prosbou, keďže boli blízki, poznali sa od detstva, povedal jej, že má v Slovenskej sporiteľni 4.500,- eur. Samozrejme aj tie vybral a všetky jej dal naraz. Dôveroval jej, prišla naňho s takým plánom, ukázala mu v mobile, že má na konte 96.000,- eur a že potrebuje ďalšie peniaze, aby ich mohla odblokovať a že všetky peniaze jej vráti. Tak si opätovne zobral prvú pôžičku 1.400,- eur a druhú 500,- eur, ale dal si napísať druhý papier na 8.500,- eur, ktorý znova sama podpísala. Vedela, že je to iná dohoda, bola napísaná 17.08.2012, započítal do nej aj tých 1.900,- eur, keďže nevedel, koľko budú úroky. Odporkyňa mu sľúbila, že mu dá 2.000,- eur naviac. Všetky doklady o tom, že mal vyše 15.000,- eur, predložil na súde v Liptovskom Mikuláši. Od 04.10.2010 bol na 4 operáciách, do nemocnice chodí každý mesiac, nemal preto kde peniaze miňať, ako to tvrdí odporkyňa. Od roku 2010 je invalidný dôchodca, napriek tomu si každý mesiac ušetrí aj 200,- eur. V minulosti bol v uránových baniach, takže peniaze má. Nevie, prečo mu súd neverí. Už tento rok znova požičal sumu 4.900,- eur, pretože je taký. Má na to papiere, ale znova mu ich nechcú vrátiť. Prečo sa súd zaujíma o to, že on poslal SMS, že dá odporkyňu 2-krát na súd, veď je to pravda, prvýkrát to bolo za 6.210,- eur a druhýkrát za 8.500,- eur. Nevie, prečo to súd nevie pochopiť. Poukazuje na to, že o prvej začatej exekúcii odporkyňa vedela. Bude rád, keď bude prizvaný na súd do Žiliny a konečne

bude môcť povedať, čo nemohol povedať v Liptovskom Mikuláši, keďže ho sudkyňa prerušovala. Ona sa vôbec nepýtala, čo bolo podstatné. V rozsudku sú state, ktoré nepovedal.

Odporkyňa sa k odvolaniu nevyjadřila.

Krajský súd, ako súd odvolací, preskúmal napadnutý rozsudok na základe podaného odvolania v rozsahu danom ust. § 212 ods. 1 O. s. p. a bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 O. s. p.) postupom v zmysle ust. § 156 ods. 3 O. s. p. rozsudok okresného súdu potvrdil v zmysle ust. § 219 ods. 1, 2 O. s. p.

Rozsudok okresného súdu je vecne správny.

Odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožňuje s odôvodnením prvostupňového rozsudku v zmysle ust. § 219 ods. 2 O. s. p., na dôvody prvostupňového rozsudku poukazuje bez toho, aby bolo žiaduce opakovať vecne správne závery okresného súdu.

Odvolacie námietky navrhovateľa nie sú dôvodné.

Vychádzajúc zo skutkových tvrdení navrhovateľa v žalobe, tento sa domáhal vrátenia požadovanej sumy z titulu zmluvy o pôžičke. Ako odvolací súd už konštatoval v predchádzajúcich rozhodnutiach, zmluva o pôžičke je reálnou zmluvou, ktorá vyžaduje okrem dohody o obsahových náležitostiach tejto zmluvy aj reálne odovzdanie vecí, v tomto prípade peňazí, dlžníkovi. Veriteľ môže s úspechom uplatniť žalobu o vrátenie pôžičky, ak svoj nárok vie preukázať. V spore o vrátenie požičanej sumy má veriteľ ako navrhovateľ bremeno tvrdenia, že uzavrel s odporcom zmluvu o pôžičke, že mu poskytol finančné prostriedky. Ak veriteľ tieto skutočnosti nepreukáže, nemôže byť vo svojom návrhu úspešný pre neunesenie dôkazného bremena. Až v prípade, že veriteľ preukáže poskytnutie peňazí, prechádza dôkazné bremeno na dlžníka, ktorý je povinný preukázať zaplatenie dlhu.

Navrhovateľ ako v podanom návrhu, tak aj v priebehu konania uvádzal iba nešpecifikované tvrdenia, keď uvádzal, že požadovanú sumu 6.210,- eur (pôvodne sa navrhovateľ domáhal zaplatenia sumu 8.500,- eur, so zvyškom nároku o zaplatenie sumy 2.290,- eur s príslušenstvom bol úspešný a tomto nároku bolo rozhodnuté rozsudkom Okresného súdu Liptovský Mikuláš č. k. 4C/68/2014-82 zo dňa 01.08.2014 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Žiline č. k. 11Co/501/2014-103 zo dňa 15. decembra 2014) požičal v priebehu roku 2012 na základe ústnych dohôd požičal odporkyni, vo viacerých nešpecifikovaných čiastkach, v súčte 8.500,- eur. Navrhovateľ v priebehu konania nevedel ani len uviesť, kedy a za akých okolností došlo k odovzdaniu jednotlivých finančných čiastok odporkyni. Tvrdenie, že sa tak stalo v priebehu roku 2012, je nepostačujúce. Poskytnutie dielčích súm tvoriacich sumu 8.500,- eur v priebehu roku 2012 navrhovateľ nepreukázal žiadnymi dôkazmi.

Jediným dôkazom, o ktorý opieral svoje tvrdenia, bola „dohoda“ dňa 17.08.2012 vlastnoručne napísaná a podpísaná odporkyňou. V skutočnosti však išlo o jednostranné vyhlásenie odporkyne, že ku dňu 17.08.2012 dlhuje navrhovateľovi sumu 8.500,- eur so splatnosťou koniec augusta 2012.

Ako odvolací súd už konštatoval v rozsudku Krajského súdu v Žiline č. k. 11Co/501/2014-103 zo dňa 15. decembra 2014, toto jednostranné vyhlásenie odporkyne nespĺňa obsahové náležitosti dohody o kumulatívnej novácii záväzku v zmysle ust. § 516 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka. V tomto smere odvolací súd poukazuje na svoje už vyslovené závery v citovanom rozhodnutí.

Dokument, na ktorý sa odvoláva odporca, sa nachádza na č. I. 2 spisu a je podpísaný odporkyňou, ako aj navrhovateľom, je nazvaný ako „dohoda“. Z textu dokumentu vyplýva, že ide o jednostranné vyhlásenie odporkyne o výške dlhu voči navrhovateľovi v stave k 17.08.2012 a jeho splatnosti (do konca augusta 2012), ktoré navrhovateľ akceptoval svojim podpisom.

Toto vyhlásenie odporkyne trpí však vadou neurčitosti. Pokiaľ je predmetom právneho úkonu záväzok účastníkov na zaplatenie finančnej sumy, tento musí byť určený takým spôsobom, aby bol dostatočne individualizovaný a nezameniteľný s iným záväzkom.

Ako to vyplýva z doposiaľ vykonaného dokazovania, na ktoré poukázal okresný súd, v čase, keď došlo k podpísaniu vyhlásenia odporkyňou zo dňa 17.08.2012, odporkyňa nespochybniteľne navrhovateľovi dlhovala sumu 6.210,- eur s príslušenstvom, ktorá bola navrhovateľovi právoplatne priznaná platobným rozkazom vydaným Okresným súdom Ružomberok pod č. k. 1Ro/306/2012 zo dňa 11.05.2012 a stala sa v tomto čase už predmetom exekúcie.

Zisťujúc vôľu účastníkov, tvrdenia účastníkov o tejto skutočnosti boli rozporné. Kým podľa navrhovateľa odporkyňa týmto vyhlásením uznala novovzniknutý dlh z titulu pôžičiek, ktorý existoval popri judikovanom dlhu na sumu 6.210,- eur, odporkyňa tvrdila, že suma 8.500,- eur, ktorej vznik uvedeným dlžobným úpisom potvrdila, mala zahrnúť sumu pôžičiek, ktorá bola navrhovateľovi už právoplatne priznaná vo výške 6.210,- eur, ako aj novoprijaté plnenie od navrhovateľa, ktoré nevedela bližšie špecifikovať a ku ktorému malo dôjsť v priebehu roku 2012 plus úroky do sumy 8.500,- eur na základe dohody s navrhovateľom. Odporkyňa teda nepoprela novovzniknutý dlh voči navrhovateľovi okrem priznanej sumy vo výške 6.210,- eur ako rozdiel medzi sumou 8.500,- eur a priznanou sumou 6.210,- eur, teda dlh vo výške 2.290,- eur (ku ktorému je už toho času právoplatne zaviazaná rozsudkom okresného súdu v spojení s rozsudkom krajského súdu). Nepriamo tvrdenia odporkyne podporujú aj vykonané dôkazy - SMS správy prečítané na pojednávaní dňa 03.07.2014 odosielené navrhovateľom odporkyňi, obsahom ktorých sú vyhrážky navrhovateľa adresované odporkyňi, že ak mu peniaze nevráti, bude ich na základe dokladu, ktorý mu podpísala, vymáhať 2-krát. Navrhovateľ na pojednávaní, kde boli tieto SMS správy prečítané, ich uznal za ním odoslané správy.

Odvolací súd odvolateľom uvedenej interpretácii obsahu týchto správ v podanom odvolaní neuveril a považuje ju za účelovú.

Uvedené vyhlásenie odporkyne akceptované navrhovateľom (keďže na vyhlásení sa nachádza podpis navrhovateľa) nespĺňa ani obsahové náležitosti uznania dlhu v zmysle ust. § 558 Občianskeho zákonníka pre nedostatočnú špecifikáciu uznávaného dlhu. Z hľadiska určitosti právneho úkonu je potrebné, aby dlh bol špecifikovaný čo do dôvodu a výšky. Hoci výška dlhu je vo vyhlásení uvedená, nie je v ňom uvedený jeho dôvod, a to takým individualizovateľným nezameniteľným spôsobom, aby tento dôvod mohol byť odlišný od iných právnych dôvodov, najmä vzhľadom na už vyššie uvedenú skutočnosť, že účastníci medzi sebou v danom čase uzatvárali viaceré zmluvy o pôžičkách. Potom nemožno dostatočne individualizovať dlh, ktorý mal vydaným vyhlásením uznaný.

Z uvedeného dôvodu uvedené vyhlásenie odporkyne nemohol súd uznať ako dôkaz preukazujúci vyplatenie požadovanej sumy z titulu pôžičky.

Odvolací súd potom zhodne s prvostupňovým súdom konštatuje neunesenie dôkazného bremena zo strany navrhovateľa, keď navrhovateľ nepreukázal, že z titulu pôžičky odporkyne odovzdal sumu 6.210,- eur. Z uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok vrátane vecne správneho výroku o trovách konania potvrdil.

Výrok o trovách odvolacieho konania sa opiera o ust. § 224 ods. 1 s poukazom na ust. § 142 ods. 1 O. s. p.

Odporkyňa bola v odvolacom konaní úspešná, trovy konania si však neuplatnila, z obsahu spisu jej vznik trov nevyplýva, preto jej odvolací súd náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Žiline pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku riadny opravný prostriedok prípustný nie je.